

MAX RENS IN MEMORIAM

Opgesteld door: Herman van Rens, november 2005

Geboren: 15 november 1913

Overleden: 6 november 2005

“Dokter, ik heb je vader nog gekend!” vertelden meerdere Beekenaren mij, toen ik mij begin 1974 in Beek als huisarts vestigde. Het was een vergissing. Zij hadden Max Rens gekend, internist, jood, inwoner en onderduiker in Beek.

Twintig jaar later ontmoette ik hem voor het eerst. Ik werkte toen aan een boek over de geschiedenis van Beek tijdens de Tweede Wereldoorlog. Mijn vrouw en ik zochten het echtpaar Rens op in hun toenmalige woning in Lanaken. Wij hoorden zijn indrukwekkend levensverhaal. Hij vertelde het met zijn kenmerkende humor en mildheid. De laatste keer spraken wij met hem op zijn sterfbed in het verzorgingshuis in Loon op Zand. Enkele dagen voor zijn overlijden was de manier waarop hij in het leven stond niet veranderd.

Max met echtgenote
en kinderen

Max Rens werd op 15 november 1913 geboren in een joods gezin in Watergraafsmeer. Vanaf 1940 woonde de jonge arts in Beek, werkeloos slachtoffer van de Duitse beroepsverboden. Hij was getrouwd met de uit Geleen afkomstige May Olieslagers, en inmiddels katholiek gedoopt. Samen met hun twee zeer jonge kinderen bewoonde het echtpaar Rens twee kamers in het pand Dabekausen (heden pand Aardening) aan de Stationsstraat.

In augustus 1942 werden ook katholieke joden met de dood bedreigd. Max dook onder bij de familie Erkens in de Heide (Sanderboutlaan). Op 10 september 2003 reikte de ambassadeur van Israël aan mevrouw en mijnheer Erkens-Rompen postuum de onderscheiding Yad Vashem uit. Als enige mensen uit Beek dragen zij de titel “Rechtvaardigen onder de Volkeren”. Het was voor Max, die dit eerbetoon aan zijn onderduikgezin had geregeld, de definitieve terugkeer als Beekenaar.

Voor hemzelf was met de onderduik in Beek de oorlog niet afgelopen. Hij kreeg bezoek van gemeenteambtenaar Willy Sangers. Deze meldde hem

dat de Nederlandse regering in Londen hem nodig had, als officier van gezondheid in het zojuist opgerichte Irene-legioen. Dus vertrok Max richting Engeland. Enkele kilometers vóór de Spaanse grens werd hij gearresteerd door een Duitse grenspatrouille. Daar, op een bergpas in de Pyreneeën, gooide hij zijn trouwring, waarin de naam van zijn vrouw stond gegraveerd, weg. Hij bedacht ter plekke dat hij van nu af Leopold Fernandes zou heten. Als politiek gevangene met een rode driehoek werd hij opgesloten in concentratiekamp Dachau. Hij dook eigenlijk opnieuw onder, want niemand wist dat gevangene 94302 joods was. Hij werd bevrijd door Franse troepen in het Aussenkommando Obensdorf a.d. Iller.

Na de oorlog maakte Rens zijn opleiding tot internist af in ziekenhuis Annadal te Maastricht. Wie tegenwoordig bij zijn huisarts een “hartfilmpje” laat maken mag bedenken dat Max in Limburg de allereerste E.C.G.’s vervaardigde. Hij kreeg er zwarte

handen van, want de registratie vond plaats door een metalen pen op een ronddraaiende beroete trommel. Later werd hij geneesheer-directeur van het ziekenhuis te Zevenaar.

Vanaf 1977 genoot Max Rens van zijn pensioen. Hij genoot vooral van zijn grote familie: kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. Die droegen allemaal de kleine milde humoristische opa op handen. Wie Max heeft gekend, weet precies waarom.

Vanaf 1993, na ons eerste gesprek, bezocht Max jaarlijks op 4 mei de Dodenherdenking in Beek. Hij hoorde weer bij het dorp, en zocht er opnieuw oude kennissen op. Op 6 november 2005 overleed hij temidden van zijn dierbaren. Hij was intus tevreden over het leven. Nog op de dag van zijn dood had hij trots gekeken naar de video-opnames van de promotie van zijn kleindochter. Hij begreep de inhoud van haar proefschrift niet. Wel begreep hij heel goed dat het boek was opgedragen aan haar opa.